

*Harag Anita*

*Cerasela*

(*Évszakhoz képest hívősebb. Magvető Kiadó, Bp., 2021.* )

Még reggel is a film jár a fejemben. A nő arca, a szigorú kétségbeesés, a nyomasztó hangulat. Szia Anna, köszön rám az egyik kollégám az épület előtt, ujjai között cigaretta. Visszaintek. Bemegyek a főkapun, azon gondolkodom, mit fogok mondani Ceraselának. It was great, ez így túl kevés. A liftben eszembe jut, hogy majd eljátszom, nem tetszett. Mire az asztalomnál ülök, egyik ötlet sem tetszik. Bekapcsolom a gépem, lassan indul el, lassan jelennek meg az ikonok a képernyőn. Ma jobban zavar, mint máskor, el akarom mondani neki, hogy láttam a filmet. Keresem a belsős kontaktlistában, de offline. Kilenc óra hét perc, még nem jelentkezett be, biztos késik, nem jött a busz. Eszembe jut, hogy Romániában nem kilenc, hanem tíz óra hét perc van. Most már tíz óra nyolc. Nem mondta, hogy szabadságon lesz. Talán lebetegedett, vagy a kisfiával van valami. Radu sokat beteg, legutóbb a hasa fáj. Mindig fáj a hasa, ha nem akar iskolába menni. Cerasela ilyenkor otthonról dolgozik. Nagyon lelkiismeretes, megváltoztatja a chaten a lokációját, a neve mellett nem az lesz, hogy Business Park, Building A, București, hanem hogy Working from Home. Arra gondolok, inkább ő lett beteg, és ha nem jelentkezik be otthonról, talán még lázas is. Egyszer azt mondta, a lázat egyáltalán nem bírja, már egy kis hőemelkedéstől is ágynak esik.

Megnyitom a Chat Historyt, tényleg nem említett semmit. Görgetek visszafelé, tegnapelőtt este moziban voltak, Radu kiborította a popcorn a kasszájánál. A mozisok adtak neki egy másik dobozzal teljesen ingyen. It happened to me as well once, válaszoltam, és elmeséltem, hogy hiába néztem a lépcsők világító szegélyét a moziteremben, rosszul léptem, és a popcorn a lépcsőre borult. Megiszom az utolsó korty kávé, a konyhába megyek. Amióta elvitték a kávégépet, három az egybent iszom. Néhány kollégám átszokott a lenti kávéra, aminek furcsa mellékíze van. Még nem jöttem rá, mitől, vagy mire emlékeztet. Kiöblíttem a bögrémet, vizet engedek bele, és visszamegyek a helyemre. Ceraselával pár hónapja lettünk jóban, amikor az egyik international ügy kapcsán hetekig együtt dolgoztunk. Reggelente az első dolgom volt a munkánkkal kapcsolatos e-maileket kis piros zászlóval megjelölni. Szépen sorban megválaszoltam mindet, vagy továbbítottam a kérdést. Cerasela a román kontaktom, ő kezeli az internationalt. Már előtte is dolgoztunk együtt, de akkor mindennap beszélünk. Hatalmas ügy, több száz HP géppel, az összesre árat kellett kérni egy helyi business partnertől. Sokat nevtünk, milyen könnyen mehetne az egész, ha én is beszélhetnék third partyval, de szabály nálunk, hogy csak a cégen belül kommunikálhatok. Ceraselának postást kellett játszania köztem és a business partner között. Neveket nem mondhatok, ez is szabály. Ha például sétálok az utcán, nem ejtethem ki egyik ügyfelünk nevét sem. Eleinte a szokásos dolgokat írtuk egymásnak a munka közben. How are you, I'm fine, have a lovely weekend, same to you, ilyesmiket. Aztán már leírtuk a másoknak, ha fáradtak voltunk, ha kellett egy kávészünet, hogyan pihentünk előző nap, ha megnéztünk egy filmet, olvastunk egy könyvet. Ő ajánlotta a *Child's pose*-t, meg a *Graduation*-t. A *Graduation*-t pár hete megnéztem. Szerettem. Nem tudom elképzelni, milyen az anyai szeretet, írtam utána Ceraselának. Azt válaszolta, ő sem tudta elképzelni, mert ezt nem lehet. Én a *Testről és lélekről*-t ajánlottam neki. *On Body and Soul*. Szerette.

Egyszer a kolozsvári állatkertben látott szarvast gyerekkorában. Akkor még ott éltek, tizennégy éves koráig. Sokáig úgy mondta, hazamennek, amikor meglátogatták a kolozsvári nagymamát. Az állatkertben a szarvas messze állt a kerítéstől, pedig szerette volna megsimogatni a hátát. Selymesnek képzelte a szőrét, erősnek, de selymesnek. Bejelentkezem a Facebookra, beírom a nevét a keresőbe. Tudom, hogy felesleges, de néha megnézem. Nincs fent. Azt mondta, kétféle ember létezik a világon, az egyik fent van, a másik nincs. Ő daczból nincs, mert mindenki fent van. Ezen ő is nevetett, de nem akart regisztrálni, hiába gyözködtem. A hátamra terítem a sálamat, a légkondi fújja rám a hideget. A chaten keresztül küldözgetünk képeket egymásnak. Ő főleg a fiáról, Radu a Gyilkos-tónál, Radu a Godján-hegységnél, Radu fagyit nyalogat. A férjét soha nem említi, nem kérdezek rá. Én leginkább a családi nyaralásokról mutatok fotókat. Sokat járunk anyuval és apuval Bibionéba, tengerparti képeket küldök neki. Cerasela imádja a tengert, mindig kéri, küldjek még. Sosem járt az Adrián. Az egyik képen hárman ülünk egy hajón. Cerasela azt mondta, nagyon hasonlítok apura. Sokan mondják, néha anyu előtt is, aki ilyenkor megsértődik.

A hátam mögött az egyik kollégám egy indiai férfival beszél. Annyira felhangosította a telefont, hogy én is hallom a férfi hangját. Nehéz érteni, annyira hadar. Őket a legnehezebb érteni. Nem tudom, milyen Cerasela hangja. Szépen beszél-e angolul, vagy erős akcentusa van. Nem tudom, a románoknak milyen az akcentusuk, Cerasela nem szeret telefonálni. Az én kiejtésem nagyon jó, azt mondják, szépen hajlítgatom a szavakat. Valamiért könnyebb nekem az angol. Néha észreveszem, hogy angolul gondolom végig, mi kell a boltból, angolul forgatom a mondatokat a fejemben, és apuéknak is angolul mondok egy-egy mondatot. Ilyenkor ők kicsit hosszabban néznek rám, mint szoktak, akkor gyorsan megismétlem magyarul. A múlt héten Alekszejel beszéltem. Az oroszok szeretnek telefonálni, Anjának ejtik a nevemet. Az angolok Ánának. Cerasela már az elejétől szeret becézni. Azt mondja, Ani. Ez először furcsa volt, a szüleimen és Adél barátnőmön kívül senki nem becéz, pedig szeretem. Az emberek félnek becézni.

Lemegyek ebédet venni, ma hortobágyi palacsinta a menü, karfiollevelessel. Elvitelre kérem, felviszem hozzánk a harmadikra. 11:45 van, ilyenkor még senki nincs a konyhában. Szeretem az ebéd előtti csendet. A folyosón hallani a mozgolódást, de a konyhában csend van, halkan zümmög a hűtő. Leülök a legszélső asztalhoz, mindig ide ülök. Pár perc múlva két kollégám is kijön. Nem szoktak ilyen korán enni, de meetingjük van féltől, mondják. Kérdezik, csatlakozhatnak-e. Bólogatok, és kicsit arrébb húzódom. Az egyikük velem szemben ül le, a másik mellém. Nem tudja kinyitni a leveses dobozt, a melegtől rátapadt a tető. Nincs körme, hogy alányúljon. Meg kellene kérdezni, segíthetek-e, nekem van körmöm, egy pillanat alatt kinyitnám. Nem kérdezem. Percekbe telik, mire leszedi a tetőt, a másik kollégám addigra megeszi a rántott hús felét. Az esti holdfogyatkozás a téma. Az egyikük szerint felhős lesz az ég, ilyen, mint most, és mutatja, mennyire be van borulva. A másik szerint addigra kitisztul, és bosszankodik, hogy tegnap valaki megette a hűtőből a bontatlan joghurtját. Együtt találjuk ki, mit írjon a sárga kis cetlire, amit a hűtő ajtajára ragaszt majd. Í-í-írd, ho-hogy Dear Amigo, mondom. A kollégám bólogatni kezd, és felírja a cetli tetejére, Dear Amigo. Te honnan nézed a holdfogyatkozást, kérdezi. M-m-még ne-e-em tu-tu-tudom. T-ti? Türelmesen megvárja, amíg kimondom, aztán azt válaszolja, a filozófusok kertjéből. Eszembe jut Cerasela, talán már elérhető. E-e-egészsé-é-ég, mondom, felállok, és beteszem a mosogatógépbe a tányért. Engedek

vizet a bögrémbe, és visszamegyek a helyemre. A képernyővédőm bekapcsolt, színes buborékok ugrálnak ide-oda. Megmozgatom az egeret, bejelentkezem. Cerasela még mindig offline.

Megkeresem Liviut, ő szokta Ceraselát helyettesíteni. Hi Liviu, how are you? Eltelik pár perc, amíg válaszol. Hey Anna, írja. Do you know if Cerasela will be available today? No, she will not. Yesterday was her last day. Visszakérdezek, a szabadsága előtti utolsó nap volt-e a tegnapi. No, válaszolja, és elmondja, hogy az utolsó munkanapja, mert elköltözött Kolozsvárra. Thank you for the info, írom, és bezárom a beszélgetést. A *Child's pose* című román filmben egy anya próbál mindent elintézni, hogy a fia elkerülje a börtönt, miután halálra gázolt egy gyereket. Írok Ceraselának egy e-mailt, hogy most már el tudom képzelni, milyen lehet anyának lenni. Azonnal hibaüzenet érkezik. User profile is inactive. Villog a chatablak, Liviu az, kéri, mostantól neki küldjem az új ügyeket. Ok, sure, válaszolom, és elköszönök. La revedere.